

DECIZIE

24 mai 2021

Colegiul Penal lărgit în componența:

președinte

judcători

mun. Chișinău

TOMA Nadejda

CATAN Liliana

DIACONU Iurie

GUZUN Ion

BOICO Victor

a judecat, fără participarea părților, recursul ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2020 declarat de avocatul Gargaun Igor, în numele inculpatului

Moraru Andrei XXXXX, născut la XXXXX,
originar din XXXXX și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 08.05.2018 – 24.06.2019;

Instanța de apel: 24.07.2019 – 16.12.2020;

Instanța de recurs: 26.02.2021 – 24.05.2021.

Asupra recursului ordinar Colegiul Penal lărgit

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătorei Orhei, sediul Central, din 24 iunie 2019 Moraru Andrei a fost achitat de învinuirea adusă în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

S-a dispus restituirea corpului delict – automobilul de marca „Renault” modelul „Megane” cu n/î XXXXX – posesorului legal Moraru Andrei la definitivarea sentinței.

1.1. Prima instanță a reținut că Moraru Andrei este învinuit de faptul că el la 08 martie 2018, aproximativ la ora 14:40, deținând permis de conducere a vehiculelor de categoria/subcategoria mijlocului de transport pe care îl conducea, fiind treaz și aflându-se la volanul automobilului de marca „Renault” modelul „Megane” cu n/î XXXXX, cu care se deplasa pe traseul R-6 „Chișinău-Orhei-Bălți” km 40+741,9 m, în direcția orașului Orhei, ajuns în apropierea drumului ce duce spre Spitalul de Psihiatrie Orhei, manifestând imprudență în traficul rutier și ignorând prevederile pct. 45.1) Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009 care îl obliga să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii și situația rutieră, pct. 45. 2) al aceluiași regulament, potrivit căruia în cazul în care în limita vizibilității apar

obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, nu a adaptat viteza de deplasare a vehiculului la starea psihofiziologică proprie, la dexteritatea în conducere, iar ca rezultat a tamponat cu partea din față a automobilului, pietonul Brașovean Vsevolod, care intenționa să traverseze carosabilul din partea stângă spre dreapta conform direcției de deplasare a autovehiculului, cauzându-i vătămare corporală medie.

Acțiunile acestuia, au fost încadrate, de către acuzarea de stat, în baza art. 264 alin. (1) Cod penal – *încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămarea medie a integrității corporale și a sănătății persoanei.*

2. Apel, în termen, a declarat acuzatorul de stat Vadim Machidon prin care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Moraru Andrei să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 600 unități convenționale, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, cu încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în mărime de 370,7 lei.

În motivarea apelului s-a invocat că probele administrate la faza urmăririi penale și cercetate în ședința de judecată demonstau incontestabil că în acțiunile inculpatului se întrunesc elementele componenței de infracțiune prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod penal și că vinovăția acestuia a fost dovedită pe deplin prin probele administrate, care coroborează și se completează între ele.

Mai mult, însăși inculpatul în declarațiile făcute la faza urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești a indicat că a întreprins suficiente măsuri pentru a evita tamponarea pietonului, însă din motive independente de voința lui tamponarea nu a fost posibil de evitat, de pe urma acestuia având de suferit Brașoveanu Vsevolod și că este de baștină din r. Telenești și traversează deseori pe acest carosabil, cunoscând greutatea acestuia.

Prima instanță a argumentat că Moraru Andrei nu ar fi încălcat prevederile Regulamentului circulației rutiere, vina în producerea accidentului rutier revenindu-i părții vătămate, fiind prin traversarea neregulamentară a carosabilului, or potrivit prevederilor pct. 114-2) Regulamentul circulației rutiere în cazul în care în limita vizibilității 100-150 m, nu sânt treceri pentru pietoni sau intersecții, pietonii pot traversa drumul numai după ce s-au asigurat că nu se apropie nici un vehicul, efectuând trecerea pe traiectorie perpendiculară în raport cu marginea carosabilului.

Această concluzie însă contravine probelor administrate potrivit cărora locul producerii accidentului rutier depășește cu mult distanța de 150 m, de la trecerea de pietoni, motiv pentru care nu poate fi reținut că Brașoveanu Vsevolod ar fi încălcat pct. 1 14-2) Regulamentul circulației rutiere.

Totodată, partea vătămată a declarat că s-a asigurat că nu vine nici un automobil din partea dreaptă și stânga a carosabilului și apoi a început a-l traversa și că în partea stângă conform sensului său de deplasare este un sector de case de locuit, locuitorii căruia permanent traversează acest carosabil în aceste condiții, iar modalitatea deplasării pe această porțiune de drum urma să fie diferită în raport cu fluctuația circulației rutiere.

Prima instanță și-a motivat sentința făcând trimitere la înregistrarea video a părții vătămate care declară că se face vinovat de producerea accidentului rutier, însă aceste relatări nu sunt admisibile de vreme ce Brașoveanu Vsevolod a făcut aceste declarații imediat după cauzarea de vătămare corporală medie, având suferințe fizice mari.

Argumentarea că organul de urmărire penală nu a prezentat probe în demonstrarea că Moraru Andrei nu ar fi condus autovehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită pentru porțiunea dată de traseu nu are relevanță, or nu se contestă viteza de deplasare pe acea porțiune de drum, ci că viteza de deplasare nu a fost adaptată la condițiile traficului pentru a permite oprirea automobilului în siguranță și neadmiterea tamponării pietonului.

Afirmația că Moraru Andrei a întreprins măsuri suficiente pentru a evita accidentul rutier se infirmă și prin faptul că vizibilitatea redusă a porțiunii de carosabil în care s-a produs accidentul rutier este una neîntemeiată, acuzarea prezentând înregistrări foto, potrivit cărora, partea carosabilă pe unde a traversat pietonul dă posibilitate conducătorului de automobil de a observa pietonul încă la etapa angajării în traversarea carosabilului. Mai mult, porțiunea carosabilului parcurs de către Brașoveanu Vsevolod, până la linia dublă continuă, este o distanță suficientă pentru ca pietonul să fie observat de către conducătorul autovehiculului, distanța fiind vizibilă în condițiile atmosferice date, șoferul neavând anumiți factori obiectivi care ar împiedica observarea pietonului angajat în traversarea carosabilului.

De asemenea, din declarațiile martorilor se atestă că la acea etapă densitatea fluctuației traficului rutier, pe partea carosabilă traversată de către Brașoveanu Vsevolod, nu era una sporită, împiedicând observarea pietonului.

O altă idee este că, vinovăția inculpatului nu poate fi exclusă prin faptul că partea vătămată s-a angajat în traversarea carosabilului cu pas grăbit sau alergând, în același timp fiind și în stare de ebrietate, or, cauza accidentului rutier este încălcarea de către Moraru Andrei a prevederilor Regulamentul circulației rutiere specificate în actul de învinuire.

Prezența curbei în situația din speță în nici o măsură nu plasează această porțiune de drum sub caracteristicile vizibilității reduse, deoarece în sensul pct. 7 Regulamentul circulației rutiere prin vizibilitate redusă se înțelege vizibilitatea drumului mai mică de 300 m în perioada amurgului, zorilor, în condiții de ceață, ploaie, ninsoare etc.

Trimiterea și la pct. 116.2) Regulamentul circulației rutiere nu este clară deoarece enumerarea unor prevederi din Regulamentul circulației rutiere, care nu sunt raportate exact la anumite chestiuni sau la fondul cauzei, nu pot figura în motivarea unei sentințe.

Este eronată și concluzia instanței precum că acuzarea nu a prezentat probe ce ar demonstra că accidentul rutier s-ar fi produs din cauza încălcării de către Moraru Andrei a Regulamentul circulației rutiere, expunându-se asupra necesității efectuării acțiunii de urmărire penală experimentul și/sau expertiza auto-tehnică, concluziile cărora urmau a spune ceva la probarea învinuirii.

Așadar, nu este necesară efectuarea experimentului, deoarece prin această acțiune nu se poate conserva circumstanțe importante pentru cauza penală, odată ce

accidentul rutier s-a produs pe timp de zi, condițiile meteo fiind caracteristice anotimpului de primăvară, traseul era uscat, iar vizibilitatea nu era una redusă în sensul Regulamentului circulației rutiere.

Experimentul judiciar este folosit frecvent în practica de urmărire penală pentru verificarea, pe cale experimentală, a unor susțineri, puncte de vedere sau versiuni, însă, în speța, din litigiu tehnic era imposibil de efectuat această acțiune, deoarece circumstanțele cazului nu puteau fi reproduse în maniera în care erau relatate, or, persista riscul de constatare a unor informații denaturate, rezultatul cărora urmau a duce în eroare atât organul de urmărire penală cât și instanța de judecată.

Cu referire la necesitatea efectuării expertizei judiciare auto-tehnică, este de menționat că circumstanțele cazului investigat erau clare pentru organul de urmărire penală și acuzare pentru formarea tabloului real în care s-a produs accidentul rutier, efectuarea expertizei urmând a fi doar o completare a probelor acuzării.

Totodată, prima instanță a ridicat semn de întrebare referitor la leziunile corporale depistate pe corpul pietonului, apreciindu-le ca fiind contradictorii cu circumstanțele incriminate de acuzare, fără a ține cont că prin raportul de expertiză s-a concluzionat că leziunile corporale depistate pe corpul lui Brașoveanu Vsevolod au fost provocate prin tamponare cu automobilul condus de către Moraru Andrei și nu în alte circumstanțe, iar faptul că acestea au fost identificate în partea stângă a corpului, odată ce pietonul era cu partea laterală dreapta a corpului în raport cu automobilul, nu este suficient pentru a trata această probă în așa manieră.

De asemenea, acuzarea în dezbaterile judiciare s-a referit clar și care sunt cheltuielile suportate de către stat la desfășurarea prezentei cauze penale, motivând că acestea au fost pe măsura investigațiilor efectuate. La fel, a precizat că cheltuieli suportate pentru investigarea prezentei cauze penale nu au o valoare considerabilă și că, prin urmare, raportat la prevederile art. 227-229 Cod de procedură penală, urmează a fi recuperate de la inculpat.

Important este că cheltuielile procesului penal sunt cele apărute în cadrul procesului penal necesare pentru efectuarea actelor de procedură, administrarea probelor, conservarea mijloacelor materiale de probă, asistenta juridică garantată de stat, precum și orice alte cheltuieli ocazionate de desfășurarea procesului penal.

În cadrul procesului penal, inculpatul aflat în culpă infracțională potrivit normelor procesual penale, este obligat să suporte în principal și integral cheltuielile de judecare, deoarece a săvârșit o infracțiune ce a declanșat un proces de judecată. Obligația este integrală pentru că constă în achitarea tuturor cheltuielilor necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către instanța de fond.

Pe lângă alte cheltuieli suportate de către stat la instrumentarea prezentei cauze penale, urmează a se pune pe seama inculpatului doar cheltuielile suportate la efectuarea expertizelor judiciare, valoarea cărora constituie 370,7 lei, care se atribuie la expertize efectuate la caz.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2020 a fost admis apelul, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Moraru Andrei a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 600 unități convenționale, fără privarea de dreptul de a conduce mijloacele

de transport, dispunându-se încasarea din contul inculpatului în beneficul statului a 370,7 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

3.1. Pentru a hotărî astfel, instanța de apel, în fapt, **a constatat** că Moraru Andrei la 08 martie 2018, aproximativ la ora 14:40, deținând permis de conducere a vehiculelor de categoria/subcategoria mijlocului de transport pe care îl conducea, fiind treaz și aflându-se la volanul automobilului de marca „Renault” modelul „Megane” cu n/î XXXXX, cu care se deplasa pe traseul R-6 „Chișinău-Orhei-Bălți” km 40+741,9 m, în direcția orașului Orhei, ajuns în apropierea drumului ce duce spre Spitalul de Psihiatrie Orhei, manifestând imprudență în traficul rutier și ignorând prevederile pct. 45.1) Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009 care îl obliga să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii și situația rutieră, pct. 45. 2) al aceluiași regulament, potrivit căruia în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, nu a adaptat viteza de deplasare a vehiculului la starea psihofiziologică proprie, la dexteritatea în conducere, iar ca rezultat a tamponat cu partea din față a automobilului, pietonul Brașovean Vsevolod, care intenționa să traverseze carosabilul din partea stângă spre dreapta conform direcției de deplasare a autovehiculului, cauzându-i vătămare corporală medie.

În drept, instanța de apel a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (1) Cod penal – *încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămarea medie a integrității corporale și a sănătății persoanei.*

La baza soluției adoptate, instanța de apel a pus probele administrate și cercetate pe întreg procesul penal cum ar fi:

- declarațiile inculpatului care deși nu a recunoscut vina a recunoscut fapta de tamponare a pietonului;

- declarațiile părții vătămate care la audierea în cadrul primei instanțe a declarat că până a începe acțiunea de traversare a străzii, s-a asigurat că nu vine nici un automobil și când să ajungă pe acostament a fost lovit de un automobil, fiindu-i fracturat un picior. După tamponare, posibil să fi discutat cu cineva, dar nu își poate aminti conținutul discuției. Nu are pretenții față de inculpat și lasă la discreția inculpatului achitarea cheltuielilor de tratament;

- declarațiile martorilor Covîla Stanislav și Macari Alexandru potrivit cărora ei au văzut la 100 m în față cum pietonul a început traversarea și că inculpatul a claxonat partea vătămată și că ambii nu și-au încetat deplasarea: inculpatul claxonând și schimbând direcția de deplasare, iar partea vătămată a grăbit pasul;

- declarațiile martorului Brunchi Nadejda care a făcut declarații asemănătoare cu ale inculpatului, specificând și că știa că în apropierea locului tamponării este amplasată trecere de pietoni;

- declarațiile martorilor Bodrug Artur și Sandul Dumitru care au relatat despre acțiunile procesuale efectuate în cadrul instrumentării cauzei penale;

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 08.03.2018 și schița accidentului rutier și tabelul foto anexat la el, potrivit căruia locul, în care a fost tamponat pietonul Brașovean Vsevolod, s-a atestat a fi traseul R 6 Chișinău Bălți, intrarea în mun. Orhei, din direcția mun. Chișinău, km 40+741,90 m;

- raportul de expertiză judiciară nr. 201826D0068 din 02.04.2018 potrivit căruia la Brașoveanu Vsevolod s-a constatat: fractură cominutivă a oaselor gambei stîngi, distal, plagă contuză parietală pe stînga, care au putut fi provocate de la acțiunea traumatică cu obiect contondent, dur sau la lovire de acesta, posibil în timpul și circumstanțele indicate (accident rutier, fiind în calitate de pieton), în comun, determină o dereglare a sănătății de lungă durată și se califică ca vătămare medie;

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 13.04.2018 și tabelul foto anexat la el, unde locul cercetării este traseul R-6, Chișinău-Orhei-Bălți, și anume km 41 al traseului. De la borna kilometrică nr. 41 în direcția or. Orhei, la distanța de 223,6 m pe traseu este aplicat marcajul rutier „Trecere pentru pietoni” , marcată în ambele părți cu indicatoare rutiere. Marcajul menționat se află în apropierea intersecției cu denumirea acces pre Spitalul de Psihiatrie Orhei;

- înregistrarea video stocată pe discul anexat la materialele cauzei din care se relevă că partea vătămată indică că el este vinovat;

- extrasul și fișele medicale eliberate pe numele Brașovean Vsevolod, concluzionând că dubiul judiciar a fost înlăturat și că vinovăția inculpatului a fost confirmată pe deplin, iar poziția susținută de apărare a fost apreciată ca fiind făcută în scopul exercitării libertății la autoincriminare.

În baza materialului probator, instanța de apel a conchis că, statuarea primei instanțe că porțiunea de carosabil pe care s-a produs accidentul are o vizibilitate redusă, este una neîntemeiată, acuzarea demonstrând prin înregistrările foto, vizorul clar al părții carosabile de unde traversa pietonul, posibilitatea conducătorului auto de a observa pietonul încă la etapa angajării în traversarea carosabilului, totodată porțiunea carosabilului parcursă de pieton a evoluat până la linia dublă continuă, ceea ce denotă că a fost o distanță suficientă pentru ca acesta să fie observat de către conducătorul auto, distanța fiind vizibilă în condițiile atmosferice date, deci nu au existat factori obiectivi care l-ar fi împiedicat să observe pietonul angajat în traversarea carosabilului.

Prezența curbei în nici o măsură nu plasează această porțiune de drum sub caracteristicile vizibilității reduse, deoarece în sensul pct. 7 Regulamentul circulației rutiere prin vizibilitate redusă se înțelege vizibilitatea drumului mai mică de 300 m în perioada amurgului, zorilor, în condiții de ceață, ploaie, ninsoare etc.

Mai mult, vinovăția inculpatului nu poate fi exclusă prin faptul că partea vătămată s-a angajat în traversarea carosabilului cu pas grăbit sau alergând, fiind în stare de ebrietate, or, cauza accidentului rutier este încălcarea de către Moraru Andrei a prevederilor Regulamentului circulației rutiere specificate în actul de învinuire.

Totodată, faptul că inculpatul ar fi întreprins toate măsurile necesare pentru a evita tamponarea, nu poate fi asimilat cu achitarea inculpatului.

La individualizarea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal și reieșind din gravitatea infracțiunii săvârșite, care conform art. 16 Cod penal se atribuie la categoria celor mai puțin de grave, din lipsa circumstanțelor

ce atenuază sau agravează răspunderea penală, personalitatea infractorului, care la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află, a stabilit lui Moraru Andrei pentru executare pedeapsa cu amendă în mărime de 600 unități convenționale, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Subsecvent, instanța de apel a considerat necesar de a încasa din contul inculpatului suma de 370,7 lei, cu titlu de cheltuielile judiciare, or Moraru Andrei a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii imputate, vina acestuia fiind dovedită indubitabil, iar efectuarea expertizei a avut la geneză comportamentul infracțional al inculpatului.

4. Împotriva deciziei, recurs ordinar, în termen, declară avocatul Gargaun Igor în numele inculpatului Moraru Andrei, prin care solicită casarea deciziei cu menținerea sentinței, apelul fiind greșit admis, deoarece sunt prezente erorile de drept descrise în pct. 6), 8) și 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și hotărârea de condamnare nu poate fi menținută, de vreme ce instanța de apel, casând sentința și recunoscându-l vinovat pe Moraru Andrei de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, nu a indicat motivele desființării hotărârii și a omis circumstanțele reale ale producerii accidentului rutier. În așa fel, instanța de apel a preluat conținutul actului de învinuire și, contrar prevederilor art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, a acceptat în totalitate concluziile organului de urmărire penală în defavoarea inculpatului, inserate în actul de învinuire, fără a examina probele prezentate acesteia.

Totodată, deși instanța de apel a apreciat ca fiind utile și veridice declarațiile date de Moraru Andrei, ea a constatat eronat că ultimul ar fi comis accidentul rutier, neexpunându-se asupra afirmațiilor că dânsul nu a încălcat nici una din normele Regulamentului circulației rutiere și că nu a avut posibilitate de a evita impactul din motive obiective, neimputabile, iar accidentul rutier s-a produs din culpa pietonului.

De asemenea, instanța de apel a constatat că Moraru Andrei s-ar face vinovat de încălcarea Regulamentului circulației rutiere (tot regulamentul) și vinovat de comiterea infracțiunii incriminate, fără a indica exact ce punct din acest ar fi fost încălcat.

Mai mult, instanța de apel în decizia sa doar a inserat conținutul declarațiilor părții vătămate și martorilor, fără a le aprecia din punct de vedere al concludenței, utilității, veridicității și pertinentei cât și ignorând neconcordanțele dintre declarațiile părții vătămate, pe de o parte, și declarațiile inculpatului și a martorilor, pe de altă parte.

În aceeași ordine de idee, instanța de apel doar a enumerat actele scrise, reținându-le în confirmarea vinovăției și a omis să se expună asupra faptului că raportul de expertiză judiciară medico-legală nr. 201825D0068 din 02.04.2018 indică asupra altor circumstanțe ce au dus la apariția fracturii la Brașoveanu Vsevolod decât cele în care s-a produs accidentul, infirmând circumstanțele descrise în rechizitoriul. Totodată, din înregistrarea video se observă că partea vătămată sângera la cap din partea dreaptă, fapt confirmat și de martorul Bodrug Artur, cea ce dovedește că acesta în momentul impactului, fiind lovit pe partea dreaptă, se afla cu partea dreaptă față de automobilul în mișcare.

În continuare, instanța de apel a făcut referire la conținutul înregistrării video din care se relevă că, partea vătămată indică că el este vinovat, însă a omis intenționat caracterul concludent al acestei înregistrări, or, în respectivul material video, Brașoveanu Vsevolod este conștient, răspunde coerent la întrebări.

Instanța de apel s-a axat pe „Nota medic gardă”, conținutul fișei medicale a bolnavului de staționar nr. 763 pe numele Brașoveanu Vsevolod, Epicriza F-10.3, a IMSPSP Orhei, probe pe a căror caracter concludent a fost lăsat fără apreciere, ele confirmând comportamentul deviant al părții vătămate, inclusiv în ziua accidentului, care observând circulația intensă pe traseu, a încercat traversarea traseului, ieșind în fața coloanei de autovehicule în viteză și, precum a indicat martorul acușării Covîlă Stanislav, a sărit în fața autovehiculului.

Adoptând soluția, instanța de apel a ignorat prevederile a pct. 4, 114.1) și pct. 114.2) Regulamentul circulației rutiere potrivit cărora pietonii pot traversa drumul numai după ce s-au asigurat că nu se apropie nici un vehicul și că orice participant la trafic, care respectă prezentul Regulament, este în drept să conteze pe faptul că și ceilalți participanți la trafic execută cerințele acestuia.

În acest context, toți martorii audiați au arătat că au observat pietonul când acesta deja alerga pe partea opusă a carosabilului, iar imediat ce l-au observat, automobilul implicat în accident era deja în frânare și manevrare spre dreapta în scopul de a evita accidentul, excluzându-se concluzia că ar fi existat posibilitate de a observa pietonul încă la etapa angajării în traversarea carosabilului.

Prin urmare, Moraru Andrei a frânat din momentul când a observat pietonul pe partea opusă, însă nu a fost posibil să oprească instantaneu (pe loc) autovehiculul, care era dotat cu sisteme de frânare cu ABS, din motive tehnice (sistemul de frânare cu ABS a decelerația autovehiculul și a prevenit deraparea și consecințe mai grave).

Deși, instanța de apel a indicat că inculpatul ar fi manifestat imprudență în traficul rutier și ar fi ignorat prevederile pct. 45.1) și pct. 45. 2) al Regulamentului circulației rutiere, ea nu a constatat expres și clar că Moraru Andrei, în ziua producerii accidentului, ar fi condus vehiculul nu în conformitate cu limita de viteză stabilită pentru porțiunea de traseu pe care s-a produs accidentul.

Mai mult, în prima instanță, procurorul a confirmat că Moraru Andrei a condus autovehiculul conform limitei de viteză stabilite pentru porțiunea de traseu, ceea ce dovedește lipsa faptei prejudiciabile, în așa fel lipsa temeiul real al răspunderii penale.

Instanța de apel a concluzionat că inculpatul nu ar fi adaptat viteza de deplasare a vehiculului la starea psihofiziologică proprie și dexteritatea în conducere, cu toate acestea nu a fost indicat care era viteza de deplasare a autovehiculului și la care viteză trebuia aceasta adaptată.

Concluzia instanței că viteza de deplasarea ar urma a fi adaptată la un anumit nivel, dar fără a indica acel nivel, fără a indica și cu ce viteză se deplasa autovehiculul condus de Moraru Andrei și care era limita de viteză stabilită pentru porțiunea dată de traseu la care se pretinde că nu ar fi fost adaptată, constituie o simplă opinie subiectivă fondată pe presupunerea procurorului ce în mod evident nu poate fi pusă la baza unei sentințe de condamnare.

Totodată, instanța de apel nu a specificat clar care era starea psihofiziologică și dexteritatea lui Moraru Andrei și după ce criteriile ar fi trebuit determinată aceasta. Mai mult, normele imperative nu impun o altă limită de viteză pe porțiunea de traseu pe care s-a produs accidentul, decât viteza de deplasare a autovehiculului condus de Moraru Andrei, prevăzută la pct. 47 subpct. (1) lit. b) Regulamentul circulației rutiere, or la 08 martie 2018, aproximativ la ora 14:00, nu au existat condiții ce ar fi impus limitarea vitezei de deplasare conform pct. 48 Regulamentul circulației rutiere, iar inculpatul are o experiență de conducere a autovehiculului de mai mult de 10 (zece) ani, respectiv experiența acestuia (dexteritatea în conducere) îi permite să conducă autovehiculul la limita de viteză admisibilă pentru porțiunea respectivă de traseu conform pct. 47 subpct. (1) lit. b) Regulamentul circulației rutiere.

5. Referință, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, depune procurorul și solicită menținerea hotărârii recurate ca legală și întemeiată.

6. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul concluzionează că acesta urmează a fi admis, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, ce au dus la adoptarea unei hotărâri netemeinice, în același timp, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Totodată, conform efectului devolutiv al recursului și limitele lui, instanța de recurs este în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților (*art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală*).

Din conținutul cererii de recurs rezultă că recurentul, invocă temeiurile de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 16) Cod de procedură penală și pledează pentru casarea deciziei instanței de apel cu menținerea sentinței, deoarece *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii și norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.*

Verificând și analizând decizia instanței de apel, raportat la motivele invocate de recurent, Colegiul penal lărgit constată că atât prima instanță cât și cea de apel au judecat cauze cu abateri de la normele procesual-penale.

Astfel, sentința de achitare conține o motivare contradictorie, bazată pe lipsa îndeplinirii prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, excluzându-se adoptarea soluției propuse de recurent – casarea deciziei cu menținerea sentinței, apelul fiind greșit admis.

Totodată, Colegiul nu poate prelua argumentele de instanței de apel pe motiv că a fost încălcată procedura de judecare a apelului, ceea ce duce la desființarea hotărârii instanței de apel și dispunerea rejudecării de către aceiași instanță, or erorile de drept nu pot fi înlăturate în nici un mod, în procedura recursului, instanța de recurs nefiind abilitată cu atribuții de a judeca cauza în fond, speței fiindu-i aplicabile prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală potrivit căroră, *judecând*

recursul, instanța este în drept să îl admită, să caseze total sau parțial hotărârea atacată și să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În susținerea celor expuse supra, Colegiul menționează că prima instanță și cea de apel au admis următoarele erori de drept:

În primul rând se reține că, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și motivată, fiind întemeiată numai în baza probelor la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură, instanța fiind obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

În corespundere cu jurisprudența națională, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor Codului de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte, generale și contradictorii.

Conform practicii constante CtEDO, dreptul la un proces echitabil nu poate fi considerat efectiv decât dacă susținerile părților sunt examinate de către instanță, aceasta având obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și elementelor de proba sau cel puțin de a le aprecia (hotărârea *Achina versus Romania*). Singura garanție că instanța a analizat susținerile părților, argumentele și probele administrate o reprezintă motivarea hotărârii judecătorești (hotărârea *Fomin versus Republica Moldova*).

Motivarea unei hotărâri trebuie înțeleasă ca un silogism logic, de natură a explica inteligibil hotărârea luată, fapt ce presupune, o expunere a argumentelor fundamentale, care, prin conținutul lor sunt susceptibile să influențeze soluția.

Deci, motivarea unei hotărâri trebuie să fie clară și precisă, să se refere la probele administrate în cauză și să fie în concordanță cu acestea, să răspundă în fapt și în drept la toate aspectele incidente în cauză, să conducă în mod logic și convingător la soluția din dispozitiv. Hotărârea instanței trebuie să cuprindă, ca o garanție a caracterului echitabil al procedurii judiciare și al respectării dreptului la apărare al părților, motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, precum și cele pentru care s-au înlăturat cererile/apărările părților (hotărârea *Perez versus Franța*). Considerentele hotărârii, reprezentând explicitarea soluției din dispozitiv, sprijinul necesar al acestuia, fac corp comun cu dispozitivul și intră deopotrivă în autoritate de lucru judecat, raportat la părțile din dosar și obiectul cauzei.

La caz, se menționează că, prima instanță a achitat inculpatul pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

Din lecturarea părții descriptive a hotărârii rezultă că prima instanță a făcut o motivare contradictorie, constatând circumstanțe caracteristice concluziei de stabilire a vinovăției.

În acest sens reține că, pe de o parte, în sentința de achitare se indică că „...instanța constată cu certitudine că, a avut loc fapta de care este învinuit inculpatul (există latura obiectivă), și această faptă a fost săvârșită de inculpatul Moraru Andrei (există latura subiectivă și subiectul)...” (pct. 7.2.), „...prin acțiunile inculpatului s-a cauzat vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății a

pasagerilor și altor participanți la trafic (există obiectul material și elementul laturii obiective)...” (pct. 8.11.), constatare ce depășește limitele învinuirii aduse, or lui Moraru Andrei i se incriminează cauzarea de vătămări corporale medii doar pietonului nu și pasagerilor, iar pe de altă parte că „...fapta reținută în sarcina inculpatului Moraru Andrei nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) din Codul penal și anume, latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii incriminate.” (pct. 8.18.).

Totodată, potrivit materialelor cauzei penale (f.d. 116-117 și 130-131, vol. I) au fost depuse și anexate cererile privind efectuarea expertizei auto-tehnice, care nu au fost soluționate în conformitate cu normele procesual-penale de către prima instanță, or legea procesual-penală prevede că asupra chestiunilor ce țin de numirea expertizelor instanțele de judecată sunt obligate să adopte încheierii întocmite separat, chiar dacă admit sau resping cererea, nu protocolară, cum s-a procedat în cazul de față cu referire la cererea datată cu 28 mai 2018 (*a se vedea verso-ul procesului-verbal al ședinței preliminare din 28 mai 2018*), iar în privința celei de-a doua cereri, prima instanță nu s-a expus în nici un mod, lăsând-o fără soluționare, ea nefiind obiect de studiu a cercetării judecătorești.

Prin urmare, constatarea că lipsesc probe ce ar confirmat/infirmit posibilitatea inculpatului de a evita tamponarea pietonului în condițiile în care se deplasa (pct. 8.49.), în situația în care părțile au sesizat instanța și nu au primit un răspuns de la aceasta, contravine principiului contradictorialității, consfințit în art. 24 Cod de procedură penală, potrivit căruia *părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind investite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor.*

În continuare, conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală *instanța de judecată este obligată să aprecieze fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să prezinte raționamentele forte care au stat la baza soluției.*

În speță, prima instanță nu a respectat întru totul cele menționate supra, or ea nu a admis în calitate de probă raportul de expertiză judiciară nr. 201825D00668 din 02 aprilie 2018, motivând că concluziile actului sunt „...*contradictorii cu circumstanțele de fapt, incriminate de acuzarea de stat, deoarece partea vătămată, inculpatul și martorii au declarat că partea vătămată alerga din sensul opus al carosabilului spre direcția deplasării lor un pieton și intenționa să traverseze carosabilul din partea stângă spre dreapta conform direcției de deplasare a autovehiculului, respectiv Brașoveanu Vsevolod în timpul tamponării urma logic, să se afle cu partea dreaptă a corpului față de automobilul în mișcare, însă conform concluziilor raportului de expertiză (pct. 3), se evocă că, luând în considerare localizarea leziunilor corporale depistate, posibil pietonul față de automobilul în mișcare se afla cu partea stângă a corpului.” (pct. 8.53.), omițând a se expune și asupra faptului că:*

- raportul de expertiză judiciară nr. 201825D00668 din 02 aprilie 2018 a fost adus la cunoștință părților la 12 aprilie 2018 (f.d. 42 și 43, vol. I) și că acestea nici inițial și nici ulterior la prezentarea materialelor de urmărire penală (f.d. 83, vol. I) nu

au contestat conținutul acestei probe, nefiind întrunite condițiile prevederilor art. 94 și 251 alin. (4) Cod de procedură penală;

- prin raportul de expertiză judiciară nr. 201825D00668 din 02 aprilie 2018 s-a concluzionat că vătămarea corporală medie constată la Brașovean Vsevolod a fost provocată în timpul și circumstanțele indicate (accident rutier, fiind în calitate de pieton) (f.d. 41, vol. I);

- în pct. 8.11. a sentinței prima instanță a constatat că „...*În speță, prin acțiunile inculpatului s-a cauzat vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății a pasagerilor și altor participanți la trafic.*”;

- inculpatul, partea vătămată și martorii au declarat în ce împrejurări a fost provocată vătămarea corporală medie lui Brașovean Vsevolod și anume: drept urmare a tamponării acestuia de către automobilul condus de Moraru Andrei.

Prima instanță și-a motivat soluția, invocând că accidentul rutier ar fi avut loc datorită comportamentului părții vătămate, care fiind pieton, nu s-a asigurat și a început traversarea drumului, fiind în stare de ebrietate, fără a ține cont că *nu poate fi temei pentru eliberarea conducătorului auto de răspundere penală în cazul în care în acțiunile lui există componenta infracțiunii, chiar și în cazul în care regulile circulației rutiere și/sau de exploatare a mijloacelor de transport au fost încălcate și de către pătimit (conducător auto, pieton, pasager ori de către alt participant la trafic), asemenea circumstanțe putând fi luate în considerație de către instanță doar ca circumstanțe atenuante* (Hotărârea Plenului CSJ despre practica judiciară cu privire la aplicarea legislației, la examinarea cauzelor penale, referitoare la încălcarea regulilor de securitate a circulației sau exploatare a mijloacelor de transport, pct. 6).

Totodată, prima instanță a conchis că „... *acuzarea înaintată inculpatului Moraru Andrei, privind încălcarea prevederilor pct. 45.1) și 45.2) Regulamentul circulației rutiere, ... o consideră drept una nefondată...*” (pct. 8.55.), motivând că „... *Moraru Andrei, a acționat în mod legal și odată ce a apărut obstacolul, ce a fost observat, a frânat și a oprit autovehiculul pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, acționând conform Regulamentului circulației rutiere, or probe care să afirme contrariul nu au fost administrate.*” (f.d. 8.56.), lăsând fără apreciere procesul-verbal de cercetare la fața locului accidentului rutier (f.d. 8-9, vol. I), în care la rubrica „Urme de frânare” se menționează „*nu se observă*”, veridicitatea înscrisurilor fiind confirmată de către inculpat prin semnătura, lipsa mențiunilor în schița accidentului rutier cu referire la prezența urmelor de frânare, veridicitatea datelor, de asemenea, fiind confirmată prin semnătură de către Moraru Andrei și a lipsei urmelor de frânare în fototabelele anexate (f.d. 10-12, vol. I).

Reieșind din cele descrise, Colegiul constată că, chestiunile asupra cărora prima instanță trebuia să se pronunțe, nu au fost examinate în mod corespunzător, ca o chestiune de proces echitabil.

În al doilea rând, art. 419 Cod de procedură penală prevede că *judecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător.*

O primă eroare de drept ce se reliefează din analiza materialelor instanței de apel, rezidă în încălcarea dreptului la un proces echitabil a inculpatului și a părții

vătămate, or judecarea apelului, în lipsa acestora, a avut loc cu derogări de la normele procesual-penal.

În acest context, referitor la judecarea apelului în lipsa părții vătămate, din materialele cauzei se constată că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 20 iulie 2020, procurorul a înștiințat instanța că ar deține informații că partea vătămată a decedat, doar că nu deține un act confirmator. Reieșind din cele menționate de acuzare, cât și ținând cont de opinia apărării, care a pledat pentru imposibilitatea examinării cauzei în lipsa părții vătămate, instanța de apel a dispus amânarea examinării cauzei. (f.d. 21-22, vol. II)

Ulterior, procurorul nu a prezentat un act confirmator al decesului părții vătămate, or extrasul din baza de date ACCES anexat la f.d. 28, vol. II nu constituie act ce stabilește decesul unei persoane, așa cum prevede Legea nr. 100 din 26.04.2001.

Totodată, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 11 noiembrie 2020 instanța de apel a pus în discuție doar posibilitatea începerii examinării cauzei în lipsa părții vătămate, dar nu și posibilitatea terminării cercetării judecătorești (f.d. 32-37, vol. II).

În asemenea circumstanțe, Colegiul statuează că a fost adusă atingere dreptului la un proces echitabil, or decesul părții vătămate în timpul procesului penal nu lasă un gol procesual, ea putând fi înlocuită prin succesori în conformitate cu prevederile art. 81 Cod de procedură penală.

În speță, procedura expusă în prevederile art. 81 Cod de procedură penală nu a fost respectată de instanța de apel, la caz nefiind întreprinse măsuri, prin intermediul procurorului, în vederea asigurării prezentei unei rude a părții vătămate, pentru cercetarea acesteia asupra manifestării dorinței de a fi atrasă în procesul penal, a-i explica drepturile și obligațiile cât și a fi audiată cu privire la învinuire și constatării prezenței/lipsei pretențiilor de ordin material sau moral, deoarece importanța soluționării unei cauze în fond, rezidă din expunerea asupra vinovăției/nevinovăției persoanei acuzate de comiterea unui delict, în vederea stabilirii adevărului obiectiv, restabilirii ordinii de drept, ocrotirii și asigurării drepturilor nu numai a acuzatului, dar și a victimelor infracțiunii (hotărârea *CtEDO Maslova și Nalbandov versus Federația Rusă*).

Cât privește judecarea apelului în lipsa inculpatului se reține că CtEDO, în practica sa constantă, statuează că prezența inculpatului, atunci când se judecă fondul cauzei, este necesară, renunțarea acestuia de a se prezenta trebuind a fi stabilită în mod neechivoc (hotărârea *Popovici versus Moldova din 27. 11.2007*).

Potrivit materialelor cauzei, în cererea anexată la f.d. 29, vol. II, datată cu 08 februarie 2020 și semnată de inculpat se menționează că se solicită, în temeiul art. 321 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, judecarea în lipsă pe motiv că Moraru Andrei pleacă la muncă peste hotarele țării.

Despre existența cererii, instanța de apel a fost sesizată la 19 octombrie 2020 de către avocat (f.d. 24.25, vol. II) și la 11 noiembrie 2020 a început judecarea cauzei pe fond (f.d. 32-338, vol. II).

În perioada 19 octombrie 2020 – 11 noiembrie 2020, acuzarea și apărarea nu au întreprins nici o măsură în vederea administrării probelor ce ar confirma că Moraru

Andrei a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței.

Conform procesului-verbal al ședinței de judecată din 11 noiembrie 2020 instanța de apel a pus în discuție doar posibilitatea începerii examinării cauzei în lipsa inculpatului, dar nu și posibilitatea terminării cercetării judecătorești (f.d. 32-37, vol. II).

Reieșind din cele indicate supra, se impune concluzia că speței nu-i sunt aplicabile prevederile art. 321 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, or infracțiunea pentru care a fost judecat Moraru Andrei se atribuie la categoria celor mai puțin grave (*infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod penal sancționându-se inclusiv cu închisoare pe un termen de până la 3 ani*), iar art. 321 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală prevede că judecarea cauzei în instanța de apel poate avea loc fără participarea inculpatului, la solicitarea acestuia, cu condiția ca el să fie pus sub învinuire pentru săvârșirea infracțiunii ușoare.

Prin urmare, instanța de apel nu era în drept să admită cererea prezentată și confirmată de avocatul Gargaun Igor (f.d. 29, vol. II), or inculpatul a fost dus în eroare cu privire la categoria infracțiunii incriminate lui (*în cerere făcându-se referire la cazul infracțiunilor ușoare*) și lipsesc acte ce ar confirma că acuzarea și apărarea sunt de acord cu terminarea cercetării judecătorești în lipsa inculpatului cât și că inculpatul a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței, cu atât mai mult că după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, instanța de apel nu poate dispune condamnarea persoanei fără audierea acesteia în ședința de judecată a instanței de apel, nefiind în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare, bazându-se exclusiv pe dosarul din prima instanță.

O altă eroare de drept admisă de instanța de apel se referă la încălcarea art. 24 și 26 Cod de procedură penală în coroborare cu art. 414 alin. (1) și (6) Cod de procedură penală potrivit căruia *instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal*, ea trebuind să porceadă la audierea părților și martorilor, conform regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, în vederea testării seriozității și credibilității versiunilor susținute (*hotărârea CtEDO Cornelis versus Olanda*), or, în baza principiului contradictorialității în procesul penal, autoritatea responsabilă de a decide cu privire la vinovăția sau nevinovăția unui acuzat ar trebui, în principiu, să asculte victimele, învinuitul și martorii în persoană și să evalueze credibilitatea acestora și că evaluarea credibilității este o sarcină complexă care nu poate fi realizată, de obicei, doar prin citirea unei înregistrări a declarațiilor, cu atât mai mult în cazul în care sunt avute în vedere doar unele declarații (*hotărârea CtEDO Manoli versus Republica Moldova*).

Astfel, în conformitate cu principiul contradictorialității și prevederilor art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, în procesul penal, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. Nerespectarea jurisprudenței

CtEDO și încălcarea prevederilor art. 24 și art. 26 Cod de procedură penală, care îl obligă pe acuzatorul de stat, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, să solicite audierea părților și a martorilor în instanța de apel și să prezinte în ședința de judecată anumite probe în susținerea acuzațiilor penale aduse, urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzațiilor penale în privința inculpatului în cadrul examinării apelului declarat împotriva sentinței de achitare.

În speță, din analiza textuală a procesului-verbal al ședinței de judecată din 11 noiembrie 2020 rezultă că:

I) procurorul a dat citire la: f.d. 208 – declarațiile părții vătămate Cuceruc Anatolie, f.d. 209 – declarațiile martorului Țurcanu Svetlana, f.d. 210 – declarațiile martorului Malic Vasile, f.d. 24 – proces-verbal de cercetare la fața locului din 22.09.2016, f.d. 30 – proces-verbal de ridicare din 22.09.2016, f.d. 32 – proces-verbal de examinare a obiectului din 21.04.2017 și f.d. 172 – acțiune civilă înaintată de partea vătămată;

II) avocatul a dat citire la: f.d. 126 – raport de verificare tehnică; f.d. 128 – raport de inspecție tehnică; f.d. 163 – declarațiile martorului Machin Nadejda, f.d. 164 – declarațiile martorului Bodrug Artur, f.d. 171-172 – extras din fișa medicală a părții vătămate, f.d. 176-177 – declarațiile inculpatului Moraru Andrei și f.d. 115 – poza de pe telefonul lui Moraru Andrei;

III) au fost audiați martorii Macari Alexandru și Covîrla Stanislav.

În continuare, din lecturarea părții descriptive a deciziei rezultă că instanța de apel a pus la baza condamnării: declarațiile inculpatului, declarațiile părții vătămate Brașovean Vsevolod, declarațiile martorilor Covîla Stanislav și Macari Alexandru, depuse la prima instanță și cea de apel, declarațiile martorului Brunchi Nadejda, declarațiile martorilor Bodrug Artur și Sandul Dumitru, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 08.03.2018 și schița accidentului rutier și tabelul foto anexat la el, raportul de expertiză judiciară nr. 201826D0068 din 02.04.2018, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 13.04.2018 și tabelul foto anexat la el, înregistrarea video, extrasul și fișele medicale eliberate pe numele Brașovean Vsevolod.

Coroborând conținutul celor două acte procesuale, se constată că **instanța de apel a pus la baza condamnării probe ce nu au fost obiect de studiu** și anume: declarațiile părții vătămate Brașovean Vsevolod, declarațiile martorilor Covîla Stanislav, Macari Alexandru, Brunchi Nadejda și Sandul Dumitru, depuse la prima instanță, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 08.03.2018 și schița accidentului rutier și tabelul foto anexat la el, raportul de expertiză judiciară nr. 201826D0068 din 02.04.2018, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 13.04.2018 și tabelul foto anexat la el, înregistrarea video, extrasul și fișele medicale eliberate pe numele Brașovean Vsevolod.

Mai mult ca atât, toate probele la care se face referire că ar fi date citiri de către procuror nu se regăsesc în materialele cauzei, or *f.d. 208, 209 și 210* sunt pagini pe care este înserat conținutul sentinței, la *f.d. 24* se regăsește răspunsul IMSP Spitalul raional Orhei, *f.d. 30* – proces-verbal de audiere a martorului Macari Alexandru, *f.d. 32* – proces-verbal de audiere a martorului Covîrla Stanislav, iar *f.d. 172* – epicriză.

Tot aici se menționează și că parte vătămată Cuceruc Anatolie cât și martori – Țurcanu Svetlana, Malic Vasile și Machin Nadejda nu au fost recunoscuți în cauza

penală și nu au fost cercetați la etapa urmăririi penale sau a primei instanțe așa cum în materialele cauzei penale nu se regăsesc probe ca: proces-verbal de cercetare la fața locului din 22.09.2016, proces-verbal de ridicare din 22.09.2016, proces-verbal de examinare a obiectului din 21.04.2017 și acțiune civilă înaintată de partea vătămată.

În continuare, instanța de apel nu s-a expus în nici un mod asupra probelor apărării cum ar: raportul de verificare tehnică, raportul de inspecție tehnică și poza de pe telefonul lui Moraru Andrei.

Așadar, instanța de apel la judecarea apelului nu a respectat pe deplin normele procesuale expuse supra precum și jurisprudența CtEDO și a admis erorile de drept analizate mai sus.

În condițiile enunțate, Colegiul penal lărgit atestă că la judecarea fondului învinuirii aduse lui Moraru Andrei, atât în prima instanță cât și în cea de apel, au fost admise erori de drept, fiind afectată soluția adoptată și, astfel, recursul declarat urmează a fi admis, iar decizia instanței de apel casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

La rejudecarea cauzei instanța urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor circumstanțelor de fapt ale cauzei și să țină seama de cele invocate în prezenta decizie și de motivele casării, să înlăture erorile de drept admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală, ținând cont și de argumentele recurentului cu privire la neîntrunirea elementelor infracțiunii.

7. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit

d e c i d e:

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Gargaun Igor, în numele inculpatului Moraru Andrei, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe **Moraru Andrei XXXXX** și dispune rejudecarea cauzei, în aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia pronunțată integral la 15 iulie 2021.

Președinte

TOMA Nadejda

Judecători

CATAN Liliana

DIACONU Iurie

GUZUN Ion

BOICO Victor